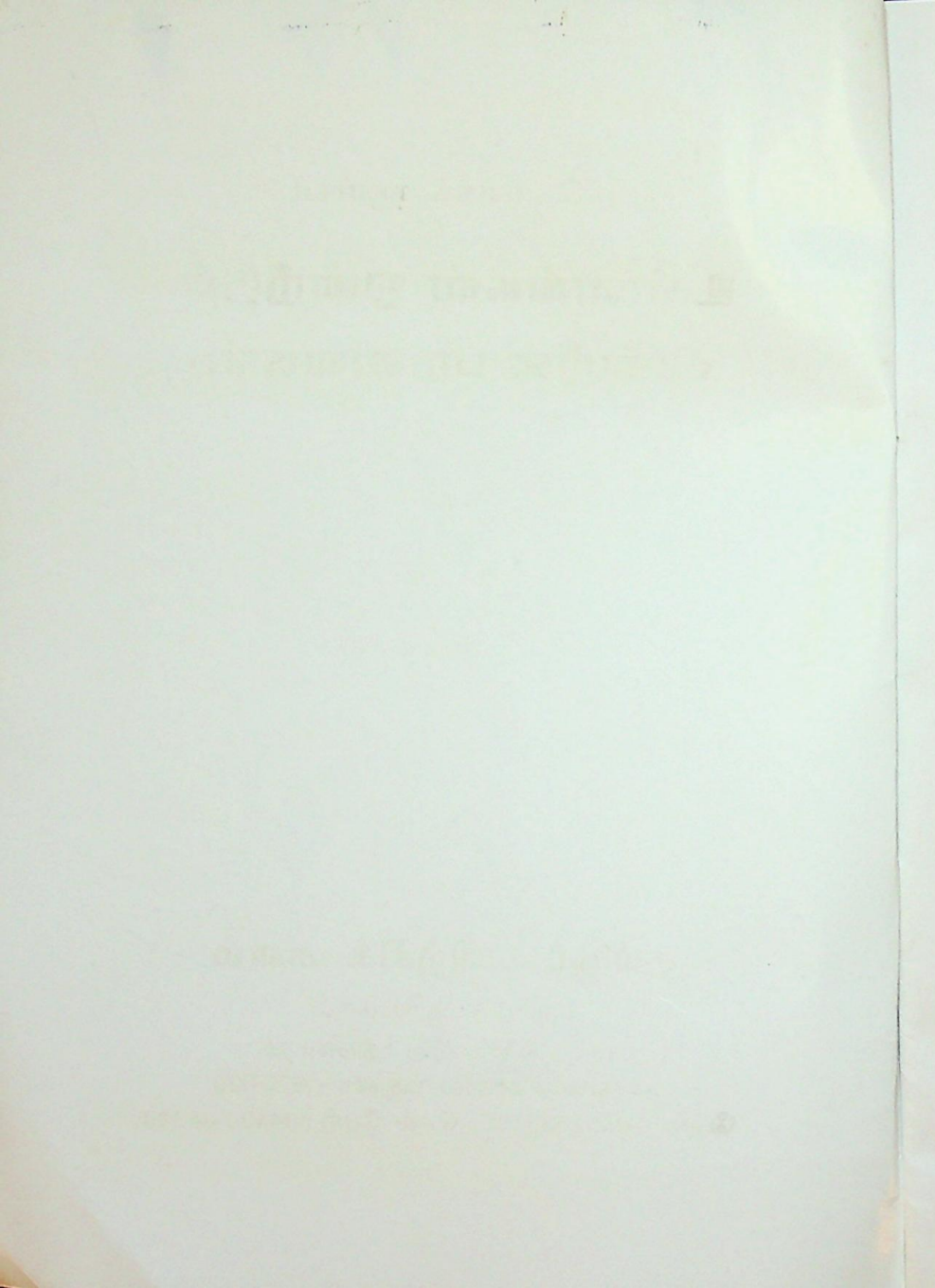

கறுந்தொகைக் குறும்படம்

உள்ளங்கள் ஒன்றிரும் அன்றில் பறவைகள்

தமிழண்ணல்

குறுந்தொகைக் குறும்படம்

உள்ளாங்கள் ஒன்றும் அன்றிப் பறவைகள்

தமிழண்ணல்

தமிழ்ப் பயிற்சிக் களம்

புதிய தமிழியக்கம்

'ஏரகம்', 4/585 (732) சதாசிவ நகர்,

முதன்மைச் சாலை, மதுரை - 625 020.

பேசி : 0452-2533792 செல்-பேசி : 94430-64749

**இந்நூல் கோவை, 'சுற்பகம் பல்கலைக் கழகம்'
அறக்கட்டளை வழங்கிய பொருளுதவியுடன்
வெளியிடப்படுகிறது**

முதற்பதிப்பு : தி.வ.ஆண்டு 2040, சித்திரை (மே 2009)

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

விலை உருவா 10/-

நூல் விவரம்

நூலின் பெயர்	: உள்ளங்கள் ஒன்றிடும் அன்றில் பறவைகள்
உரையாசிரியர் பெயர்	: தமிழண்ணல்
நூலின் தன்மை	: இலக்கியம் - அறிமுகம்
முதற்பதிப்பு	: மே, 2009
தாளின் தன்மை	: வெள்ளைத்தாள்
நூலின் அளவு	: கிரவுன்
அச்சு எழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
பக்கங்கள்	: 32
விலை	: உருவா 10/-
அச்சிட்டோர்	: பிரகாஸ் ஆப்செட் அச்சகம்
ஒளி அச்சுக் கோர்வை	: ஐ கேட்சர், மதுரை
வெளியீடு	: தமிழ்ப் பயிற்சிக்களம்

SELLING RIGHTS

MEENAKSHI PUTHAKA NILAYAM

Mayura Complex 48, Dhanappa Mudali Street, Madurai-625 001.

Tel: Off: 2345971 Resi: 2560517

Email: meenakshiputhakam@hotmail.com

குறுந்தொகைக் குறும்படம்

உள்ளங்கள் ஒன்றிடும் அன்றில் பறவைகள்!

ஓர் இலக்கியம் மக்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து பிறக்கிறது என்றார் வில்லியம் என்றி அட்சன். தமிழர்களின் சங்க இலக்கியமோ மண்ணுலக நிலத்திலும் அதில் அடர்ந்து படர்ந்து கிடந்த இயற்கையிலும் அந்த நிலம், அதைச் சூழ்ந்திருந்த பருவநிலைக் காடுகள், குன்றுகள், வயல்கள், கடற்கரைகள் போன்றவற்றிலும் அவ்வியற்கைச் சூழலுக்கேற்ப வாழ்ந்த மாந்தரின் நடைமுறை வாழ்விலும் தோன்றிப் பிறந்து வளர்ந்ததாகும்.

அன்றிருந்த இருளடர்ந்த வளம் நிறைந்த பசுமைக் காடுகளில் நிறைந்திருந்த பறவையினம், விலங்கினம் முதலான உயிரினங்களைக் குறும்படங்களாய்க் கண்ணெதிரே காண்கின்றோம். அவ் ஐவகை நிலங்களில் காணப்பட்ட இயற்கை வயப்பட்ட வேறுபாடுகள் நம்மை வியப்பிலாழ்த்துகின்றன. காடு மலை நாடு கடல் சுரம் எனப்பட்ட அந்தஅந்த நிலத்திற்கேற்ற வண்ணமும் எண்ணமும் சேர்ந்த தெய்வங்களை அவர்கள் வழிபட்டனர். அவர்கள் தொழிலில், விளைத்துண்ட உணவில், இசைத்த கருவிகளில், கொட்டி முழக்கிய தோற்கருவிகளில் கூட, வேறுவேறானவையாக இருந்தன. சங்கப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு சிறு குறும்படம். அதில் அவ்வியற்கைச் சூழலில் நடமாடும் மாந்தர்கள், ஒரு நாடகத்தில், நாட்டியத்தில் வந்துவந்து போகின்றவர்கள் போல் தோன்றி மறைகின்றனர்.

இத்தனைப் பின்னணிகளோடு எடுக்கப்பட்ட, அவ் வண்ண வண்ணப் படங்களில் வரும் மாந்தர்களின் மன உணர்வு நிலைகளே, உரிப்பொருளாகப் பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ளன. அந்த மாந்த மனஉணர்வுகள் இன்றும் உள்ளன. அதனால் சங்கப் பாடல்களைப் படிக்கும்போது, இறுதியில் நம் மனத்தில் தங்குவது அம் மனவுணர்வுப் படப்பிடிப்புகளேயாம்.

புறக் காட்சிகளைப் படம் எடுக்கலாம். அக உணர்வை, மனத்துடிப்பை, உள்ளுள் எழும் உணர்வை, அருவமான ஒன்றை, உள்ளத்தை உள்ளத்தால் மட்டுமே உணரக் கூடிய ஒன்றை ஓவியமாக, சொற்சித்திரமாக வரைந்து காட்ட முடியுமா?

சங்கப் பாடல்கள் அதைச் சாதித்துள்ளன. அதனால் அப் பாடல்கள் மானுடம் உள்ளவரை நினைந்து நினைந்து, போற்றிப் போற்றி இன்புறுத்தவல்லனவாகின்றன. நம் வாழ்வை இனிமைப்படுத்துகின்றன.

அப் படச்சுருளிலிருந்து ஒரு காட்சியைப் பார்ப்போம்.

அதோ அன்றில் பறவைகள்!

தமிழகத்திலிருந்த மிக அரிய பறவையினத்தில் ஒன்று அன்றில் பறவை. இவை ஆணும் பெண்ணும் இணைந்தே வாழ்வன. தலைவன் பிரிந்தால் தலைவி உயிர்வாழாள் என்பதைக் கூற வந்த, மோசி கண்ணத்தனார் என்ற புலவர், நற்றிணையில் 'ஒன்றில் காலை அன்றில் போல' என உவமை கூறுகின்றார். (124) சோடிப் பறவைகளில் ஒன்று இறந்துபடுமானால், மற்றதும் உயிரை விட்டுவிடும் என்று தெரிகிறது.

இன்று காம உணர்வை, பாலியல் பற்றிய தூண்டலை அளவுக்கு மீறி, திரைப்படம், தொலைக்காட்சி, வானொலிப் பாடல்கள், கதைகள் போல்வன மேற்கொண்டு, மக்களை விலங்குகளாக ஆக்கிவருகின்றன. முன்பு இயற்கையில் மானினம், யானைக் கூட்டம், குருவிகள், புறாக்கள், பறவைகள் போல்வனவே மக்களுக்கு அரிய காட்சிப் படங்களாக விளங்கின.

அவர்களின் கண்களில் மயில்கள் ஆடும் காட்சிகள், மனத்தை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தின; குயில்கள் கூவுவதைக் கேட்குந்தோறும் அவர்கள் அடைந்த இன்பத்திற்கு எல்லையே இல்லை. காடு கெடுத்து நாடாக்கி, நாடு கெடுத்து நகரமாக்கி வாழும் இன்று, இத்தகைய இயற்கைச் சூழலுக்கு எங்கே போவது? “எங்கெங்குக் காணினும் இயற்கையடா! தம்பி எழுச்சிதரும் இன்ப மகிழ்ச்சியடா” என்று, காங்கிரீட்டுக் கட்டிடத்தினுள்ளிருந்து, பாடிக்கொண்டிருக்கலாம். அவ்வளவுதான்!

அன்றிற் பறவைகள் பனைமரங்களின் மடல்களின் ஊடே சிறுசிறு கூடுகட்டிக் கொண்டு, கூதிர்கால நள்ளிரவு நேரம் போன்றவற்றில், ஒன்றுடன் ஒன்று கூடி மகிழ்ந்து, இசைக் கருவிபோல இனிதாக மிகத் தாழ்ந்த குரலில் ‘முரலுமாம்’. இம் முரல் ஒலி கூடியிருக்கும் காதலர்களின் இன்பத்தை மிகுவிக்கும்; பிரிந்திருக்கும் காதலர்களின் காம இன்ப உணர்வைத் தூண்டி விட்டு, அவர்களை இரவெல்லாம் வருந்தச் செய்யும்.

நெருப்பின் அன்ன செந்தலை அன்றில்
இறவின் அன்ன கொடுவாய்ப் பெடையொடு
தடவின் ஓங்குசினைக் கட்சியில், பிரிந்தோர்
கையற நரலும் நள்ளென் யாமத்துப்
பெருந்தண் வாடையும் வாரார்
இஃதோ தோழி நம் காதலர் வரவே? (160)

(செந்தலை-கொண்டை, சிவப்பாய் நெருப்புப் போல இருக்கும். இறால்மீன் போல வளைந்த வாய். கொடுவாய் - வளைந்தவாய். தடாமரத்தின் ஓங்கிய கிளையிலுள்ள கூட்டில் என இப்பாடலில் மட்டும் வருகிறது. பிற பாடல்கள் அனைத்திலும் பனை மரத்து, நெருங்கிய மடல்களினூடேயுள்ள கூடு என வருகிறது. கட்சி - கூடு. கையற நரலும் - பிரிந்தோர் வருந்த ஒலிசெய்யும்).

காதலன் விரைந்து திருமணம் செய்து கொள்வதாகக் கூறி, பொருள் தேடி வரப் புறப்பட்டுப் போனவன் கார்காலமும் வந்து, கூதிர்காலமுமாகிவிட்ட வாடைக் காலத்திலும் திரும்பிலன்.

‘இதுதானா தோழி! நம் காதலர் உரிய காலத்தில் வருவதாகச் சொன்னஉறுதிமொழி? - என வினவுகிறாள் தலைவி.

நள்ளென் யாமத்துப் பெருந்தண் வாடை - நள்ளிரவு நேரத்தில், மிகக் குளிராக வீசும் வாடைக் காற்று. இது குறிஞ்சி நிலப் பாட்டு.

கடல்பாடு அவிந்து கானல் மயங்கித்
துறைநீர் இருங்கழி புல்லென் றன்றே
மன்றலம் பெண்ணை மடல்சேர் வாழ்க்கை
அன்றிலும் பைஎன நரலும்; இன்று அவர்
வருவர்கொல் வாழி தோழி! நாம்தம்
புலப்பினும் பிரிவுஆங்கு அஞ்சித்
தணப்பருங் காமம் தண்டி யோரே (177)

இது நெய்தல் நிலப்பாட்டு. அங்கு மாலைநேரம் எவ்வாறு வந்தது? கடல் ஒலி அடங்கிற்று (பாடு-ஒலி). கானல் - கடற்கரைச் சோலைகள். மயங்கி - ஒளிமழுங்கின. துறைநீர் இருங்கழி - கடலோர கரிய நீர்நிலைகள். அவற்றிலும் பூக்கள் கூம்பின. இவ்வாறு மாலை (முன்னிரவு) வந்தது.

மன்றலம் பெண்ணை மடல்சேர் வாழ்க்கை, அன்றிலும் பைஎன நரலும் - மன்றத்திலுள்ள பனைமரத்து மடலில் கூடு கட்டி வாழும் அன்றில் பறவையும் மெதுவாக ஒலிஎழுப்பும். (பெண்ணை-பனை).

ஒரு காலத்தில் நாம் சிறிது புலந்து விலகினாலும், அச்சிறு விலகலுக்கே அஞ்சி, தாங்கற்கரிய காமஇன்ப உணர்வால், நம்மை வலிந்து அணைத்து இன்பம் துய்த்தவர், இது பொழுது வாராதிருப்பாரா? இன்று அவர் வருவார் போலும்! (இன்று நம்மைத் தேடி வருவார் போல் தோன்றுகிறது எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறுகிறாள்.)

முழவுமுதல் அரைய தடவுநிலைப் பெண்ணைக்
கொழுமடல் இழைத்த சிறுகோற் குடம்பைக்

கருங்கால் அன்றில் காமர் கடுஞ்சூல்
 வயவுப்பெடை அகவும் பாணாட் கங்குல்
 மன்றம் போமும் இனமணி நெடுந்தேர்
 வாராதாயினும் வருவதுபோலச்
 செவிமுதல் இசைக்கும் அரவமொடு
 துயில்துறந்தனவால், தோழிஎன் கண்ணே (301)

இதுவும் வரைவிடை வைத்துத் தலைவன் பிரிந்த காலத்தில் தோழியிடம் தலைவி கூறியதுதான்.

இப் பாடலில் ஓர் உளவியல் பொதிந்து கிடக்கிறது. நமக்கு வேண்டிய ஒருவர், மாலைக்குள் வரவேண்டும் என எதிர்பார்க்கின்றோம். இரவு கனமழை என எச்சரித்ததற்குத் தோதாகக் கருமுகில்கள் வானில் குழுமுகின்றன. படுத்திருக்கும் நமக்கு அவர் வரும் வண்டி ஓசை, வருவதுபோல் கேட்கிறது; எழுந்துபோய்ப் பார்க்கிறோம். அவர் ஒன்றும் வரவில்லை. நம் மனவேட்கையால், வருவதுபோல் ஓர் ஓசை; அவர் நடந்துவந்து கூதவருகே நின்று தட்டுவது போன்ற நினைவு தோன்றித் தோன்றி மறையும்.

காதலனும் திருமண ஏற்பாட்டுடன் வருவதாகச் சொன்னவன், அவன் குறித்த காலமெல்லாம் கடந்தும் வந்திலன். 'இன்று வாரானா, நாளை வாரானா' என்று ஏங்கிய காதலி நெஞ்சம் இரவெல்லாம் உறக்கமின்றித் தவிக்கிறது. படுத்தும் உறக்கமின்றித் தவிக்கும் அவள் செவிகளில், அவனுடைய தேர் வருவது போன்றதோர் ஓசை கேட்கிறது. ஆர்வம்தான் அதற்குக் காரணம்.

“நம் தலைவனுடைய இனமணி நெடுந்தேர்
 வாராதாயினும்
 வருவதுபோலச் செவிமுதல் இசைக்கும் அரவமொடு
 என்கண்கள் துயில் துறந்தன தோழி!”

(இனமணி - ஒரேவகை மணிகள் கட்டிய பெரியதேர். அரவம் - தேரோடும் ஓசை. துயில் - உறக்கம்.)

இவ்வாறு தலைவி வருந்திய நள்ளிரவு முதலில் புனையப் படுகிறது. முழவு போன்ற பருத்துருண்ட அடிப்பாகத்தை யுடைய, மேல் பகுதி அகன்ற தழைத்த பனைமரத்தின், கொழுவிய மடல்களின் ஊடே சிறு குச்சிகளால் கட்டப்பட்ட சிறுகூடு உளது. அதில் கரிய நிறக் கால்களையுடைய அன்றிலின், நன்கு முற்றிய கருப்பத்தால், வயா நோயுடன் கூடிய பெண் பறவை, ஆண்பறவையைக் கூவி அழைக்கிறது. இவ்வாறு முரலும் ஒலி, தலைவியின் தூக்கத்தைக் கெடுக்கும் நள்ளிரவு அது. (அரை-அடிப்பகுதி. தடவு-அகன்ற. பெண்ணை-பனை. கோல்-குச்சி. குடம்பை-பறவைக் கூடு. காமர் - விருப்பந்தரவல்ல கருப்பம். கடுஞ்சூல்-முற்றியநிலை. வயவுப்பெடை - கருப்பத்தால் வருவது வயா நோய் எனப்படும். மகளிர்க்கு வரும் நோய் இங்கு பறவைக்கும் வருகிறது. பானாள் கங்குல்-நள்ளிரவு.) இந் நிலையில் எங்ஙனம் ஆற்றியிருப்பேன் எனத்தலைவி தோழியிடம் வருந்திக் கூறுகிறாள்.

இவ்வாறு பறவை முதலான உயிரின வாழ்வைச் சுட்டி, மக்களின் காதலுக்குப் பொருத்திக் காட்டுவதை, 'உரிப் புறத்ததாகிய' 'இறைச்சி' என்பார் தொல்காப்பியர். இவ் அன்றில் பற்றி சங்கப் பாடல்களில் வருமிடங்கள் பலவாகும் என உ.வே.சா. அடிக்குறிப்பில் காட்டியுள்ளார். (குறிஞ்சிப். 219. நற்.152, 218, 303, 335. கலி.129 அகம். 50, 120, 260, 305, 360 மேலும் பலவுள.)

நீர்வாழ் மகன்றில்

மகன்றில் என்பது மருதநிலத்து நீர்ப்பறவையாகக் கருதப்படுகிறது. அதுவும் ஒன்றையொன்று பிரியாதாம். பூக்களிடையே வாழும் பறவை என்பதால், 'தாமரை பூத்த தடாகம்' போன்றவற்றில் வாழ்கின்ற இயல்புடையது என அறிகிறோம். பரிபாடலில் 'அலர் ளெமல் மகன்றில் நன்னர்ப் புணர்ச்சி' (8.44) என்பதற்கு, பரிமேலழகர், 'பூவின்கண் திரியும் மகன்றில்' என விளக்கம் எழுதுகிறார். அப் பறவைபோல் இணைபிரியாக் காதலர் கூடுதலை, 'நன்னர்ப் புணர்ச்சி' என்று

கூறப்படுகிறது. ஐங்குறு நூற்றிலும் இம் மகன்றில் புற்றி வருகிறது. அது பாலைத்திணைப்பாட்டு. காதலர்கள் உடன்போக்கில் இருவராக, பாலைவழியில் வரக்கண்டோர் வருந்திக் கூறுவது அது.

பைங்காய் நெல்லி பலவுடன் மிசைந்து
செங்கால் மராஅத்த வரிநிழல் இருந்தோர்
யார்கொல் அளியர் தாமே, வார்சிறைக்
குறுங்கால் மகன்றில் அன்ன
உடன்புணர்க் கொள்கைக் காத லோரே (381)

காட்டுவழி போவார் பருக நீர் கிடைக்காதபோது நெல்லிக் கனிகளை மென்று தின்று, வேட்கை தணிந்து செல்வராம். இதனால் காடெங்கும் நெல்லி மரங்களை வளர்ப்பது ஓர் அறமாகவும் கருதப்பட்டது. சிவந்த அடிப்பாகத்தையுடைய செங்கடம்ப மரத்தின் இலையுதிர்ந்து போனதால் வரிவரியான நிழலில் காதலர் ஓய்வெடுத்தனர். நீண்ட சிறகினையும் குறுகிய காலினையுமுடைய மகன்றில் பறவை, ஒன்றையொன்று பிரியாது, பிரிந்தால் உயிர்வாழாது என்பர். அப் பறவைகள் போல இணைபிரியாது சேர்ந்தமைந்த - பிரிவறியாக் காதலையுடைய இவ் இளைய காதலர் யாரோ? மிகவும் இரங்கத் தக்கவராக உள்ளனர்.

இனிக் குறுந்தொகையில் மகன்றில் வருவதைக் காண்போம்.

பூஇடைப் படினும் யாண்டுகழிந் தன்ன
நீர்உறை மகன்றில் புணர்ச்சிபோலப்
பிரிவரிதாகிய தண்டாக் காமமொடு
உடன்உயிர் போகுக தில்ல, கடன்அறிந்து
இருவேம் ஆகிய உலகத்து
ஒருவே மாகிய புன்மைநாம் உயற்கே (57)

பூக்களிடையே இணைந்து நீந்தும்போது, ஒரு பூஇடைப் பட்டுத் தங்களைப் பிரித்தால், ஏதோ ஓராண்டு பிரிந்ததுபோல

வருந்தும் மகன்றில் பறவைகளின் கூடிவாழும் தன்மைபோல, நானும் என் காதலனும் இணைந்தோம்.

இல்லறக் கடமைகளை ஆற்றுகிறபொருட்டு நாங்கள் இருவராகப் பிறந்தோமேயல்லாமல், இணைபிரியா நட்பினர் நாங்கள். (இருவராகப் பிறந்தது தவிர்க்க முடியாததேயன்றி, நாங்கள் ஒருயிரனையம்.) ஆனால் இன்று என் பெற்றோர் என்னை வீட்டில் வைத்துக் காப்பதால், நாங்கள் தனித்தனியே ஒருவராகிவிட்டோம். இத் துன்பத்தினின்றும் தப்பிப்பதற்கு ஒரேவழி, பிரிந்தால் வாழாத அம் மகன்றில் பறவைகள் போல, குறையாது மேன்மேல் பெருகும் காமஉணர்வுடனே, இவ் வுயிரைப் போக்கிக் கொள்வதேயாகும். (பிரிந்து வாழாது உயிரைவிடவே விரும்புகின்றேன்.)

அன்றிலும் மகன்றிலும் வேறுவேறு பறவைகளே. முன்னது குறிஞ்சி, நெய்தல் நிலங்களில் காணப்பட்டது; மகன்றில் மருத நிலத்தது. முன்னது பனையில் கூடுகட்டி வாழ்வது; பின்னது நீர்நிலைகளில் பூக்களிடையே வாழ்வது.

மகன்றில் சிறிதுநேரமும் இணைபிரியாது என்பது கண்ட இயற்கை. அதை 'யாண்டு ஒன்று கழிந்ததுபோல வருந்தும்' என்றது, மனித மனஉணர்வைப் பறவைமேல் ஏற்றிய கற்பனை. இது வெற்றுக் கற்பனையாகாது, உண்மையுடன் ஒட்டிய கற்பனையாக இருப்பதே சிறப்பு.

இருவராகப் பிறக்காமல், ஒருவராகவே பிறந்திருக்கலாமாம். ஆனால் ஆண், பெண்ணாக-இருவராகப் பிறந்தால்தானே கூடி இன்பம் துய்க்கலாம்; மணந்து இல்லறக் கடமைகளை ஆற்றலாம். அதற்காக என்று இருவராக - ஒரு கடமை கருதிப் பிறந்தவர்களை, தனித்தனியே பிரித்துவைப்பது 'புன்மை' அல்லவா? இவ் இழிதகவை விட்டு, உய்யவேண்டுமேல், உயிர்விடுதலே தக்கதுபோலும் என்பது அவள் சிந்தனை. தண்டாக் காமம் - குறையாத காம உணர்வு, புணர்ச்சி இன்பம்.

அதனை அடைவது இரண்டு உயிர்களாகப் பிறந்ததன் பயன். அது கைகூடாதபோது, உயிருடனிருந்து என்ன பயன்?

ஆதியில் இறைவன் மாந்தரை ஆண்பெண் இணைந்த ஒருவராகப் பிறப்பித்தான் என்றும் பிறகு இருவராகப் பிரிய நேர்ந்ததால், அம் முன்னைய நிலைப்படி இரண்டு உயிரும் உடலும் இணைந்து ஒன்றாகத் துடிப்பதன் பயனே காதலும் காமமும் என்றும் மேனாட்டார் கூறும் கற்பனைகளும் இவண் ஒப்பிடற்பாலன.

ஆராக் காமம் தீரா இன்பம்

நாச்சுவையை மறுப்பாருண்டோ? செவிக்கினிய இசையை வெறுப்பாருண்டோ? இன்சொற்பொழிவுகள் கேட்டலை, 'செவி நுகர் கனிகள்' என்பார் கம்பர். உலகப் பொருள்கள் எல்லாம் ஓரிரு புலன்களுக்கு இன்பம் தரலாம். ஐம்புலனுக்கும் இன்பம் தருவது காம இன்பமே. அதை நம் பேதைமையால் குறையுடையதாக, குற்றம் போல்வதாகக் கருதுவது தீது.

சங்க இலக்கியம் இக் காம இன்ப நுகர்வை மூன்றாகப் பகுத்தது. தொடக்கநிலையினது, காண்பது தடுமாறுவது துணிவது குறிப்பறிந்து மனங்கலப்பது என இவை முதல் தொடக்கம். அடுத்தது அளவான் அமைந்த காம இன்ப நுகர்வு. இது உலகில் அரிதாகக் காணப்பட்டினும், இதனையே மிகுதியும் புனைவன பழந் தமிழிலக்கியங்கள். மூன்றாவது அளவை மீறியது; எல்லை கடந்தது. அதுவே உலகில் பெரிதும் காணப் படுகிறது. இதனாலேதான் அருளாளர்கள் இவ் அளவு மீறிய காமத்தை எண்ணிக் கடிந்து பாடியுள்ளனர்.

நம் பத்திநெறி, சமயநெறியும் அம்மையும் அப்பனுமாக இறைமையைக் காண்பதாகும். ஒவ்வொரு கோயிலிலும் ஒவ்வொரு நிலையிலும் இவ் இருகூறு சேர்ந்த, ஒருகூறாகப் பார்ப்பது நம் மரபு. இதனை உலகச் சமய மரபுகளில், இது போன்றதொரு தன்மையுடன் காண்பது அரிது.

காதல் எந்த அளவு பிரிவறியாதது? ஈருடல் ஒன்றிய ஆராக் காதலை எந்த அளவு புனையலாம்? 'பூஇடைப்படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன காதல் இது.' பிரிவறியாத் தண்டாக் காமம் இது.'

'முயக்கிடைத் தண்வளி போழப் பசப்புற்ற
பேதை பெருமழைக்கண் (1239)

என்றார் திருவள்ளுவர். இருவரும் தழுவித் கொண்டபொழுது இடையே காற்றுப் புகுந்ததற்கே, காதலியின் கண் பசப்புற்றதாம். 'தண்வளி' போழ என்ற சொல்லாட்சி, காற்றுப் புகுந்ததே இரண்டு உடல்களை, இடைப்புகுந்து பிளந்தது போல இருந்ததாம். இந்த இன்பத்திற்கு, நம் காணாது கண்டதுபோல் கூறி மகிழ்கிற அந்தத் துறக்க இன்பமும் ஈடாகாது என்றும் அவர் கூறுகிறார் (1103).

உறுதோறு உயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலால் பேதைக்கு
அமிழ்தின் இயன்றன தோள் (1106)

தொட்டுத் தழுவுந்தோறும் உயிர்தளிர்ப்பதெனில், இதனை இழுக்குடையதெனல் தகுமா? இருவர் கூடி நுகரும் இன்பத்தை, இறை அனுபவ இன்பத்திற்கு ஈடாகக் கூறிய பாடியவர்கள் உளர். தமிழில் 'நாயக நாயகி பாவம்' என, பத்திப் பாடல்கள் வளர்ந்ததற்கு இதன் சிறப்பைத் தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தமையே காரணம் ஆகும்.

சுடர்செல் வானம் சேப்பப் படர்கூர்ந்து
எல்லுறு பொழுதின் முல்லை மலரும்
மாலை என்மனார் மயங்கியோரே,
குடுமிக் கோழி நெடுநகர் இயம்பும்
பெரும்புலர் விடியலும் மாலை
பகலும் மாலை துணைஇ லோர்க்கே (234)

துணைஇலோர்க்கு - துணையைப் பிரிந்த காதலர்க்கு. சுடர் - சூரியன். அது மறையும் வானம் செந்நிறமடைய, இருள் மிகுந்து,

இரவு தொடங்கும்போது முல்லைப்பூக்கள் மலரும். அந்தப் பொழுதை மட்டுமே 'மாலை' என்று அறிவு மயங்கிய மக்கள்தான் சொல்வார்கள். உண்மையில் ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்திருக்கும் காதலர்க்கு, உச்சிக் கொண்டையையுடைய சேவல், பெரிய வளமனையின்கண் கூவுகின்ற, நெடிய இரவு முடிந்து புலர்கின்ற விடியற்காலமும் மாலையேயாம்; நண்பகலும் மாலையேயாம். (எல்லாப் பொழுதும் ஒன்றுபோலவே துன்பம் விளைவிக்கும்).

தலைவியை விரும்பும் ஒரு காதலன், அவள் இசையாததால் தோழியிடம் கெஞ்சிக் கேட்கின்றான். தான் அவள் நினைவாகவே இருப்பதை எடுத்துச் சொல்கின்றான். இரவும் பகலும் தான் காமஉணர்வால் வாடுவதையும் அதைத் தீர்க்கா விட்டால் மடலேறி உயிர்விடப் போவதாகவும் கூறுகின்றான்.

காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்
ஊர்துஞ்சு யாமமும் விடியலும் என்றுஇப்
பொழுதிடை தெரியின் பொய்யே காமம்
மாஎன மடலொடு மறுகில் தோன்றித்
தெற்றெனத் தூற்றலும் பழியே
வாழ்தலும் பழியே, பிரிவுதலை வரினே (32)

இப் பாடலில் வரும் தலைவி, காதலுக்கு உடம்படுவாள் போல இருந்தும், பின்னர்த் தலைவனை ஏற்க மறுக்கின்றாள். காலம் ஓடுகின்றது. அவனுக்கோ அவளை மணந்துகொண்டு, எப்பொழுதும் உடனிருக்க வேண்டும் எனத் தோற்றுகிறது. இந்நிலையில் தன் உணர்வு நிலையையும் உண்மைக் காதலையும் கூறித் தோழியிடம் தன்னைத் தலைவியிடம் சேர்த்துவைக்க வேண்டுகின்றான். இன்றேல் மடலேறி உயிர்விடுவதாகக் கூறி அச்சுறுத்துகின்றான்.

“காமம் என்பது கணப்பொழுதும் பிரிவறியாதது. காலை, நண்பகல், (எற்பாடு), கையற்று வருந்தும் மாலை (முன்னிரவு), ஊர் உறங்கும் நள்ளிரவு, விடிகாலை என்று

இப்பொழுதுகள் பற்றிய உணர்வு இடையே தோற்றுமாயின் அக் காமம் பொய்யேயாகும்.

இப்பொழுது மாறுதலைக்கூட அறியாத - பிரிவுணர்வுற்ற காதலில், பிரிவு நேருமாயின் குதிரை என்று சொல்லி, பனங்கறுக்காற் குதிரைபோற் செய்த மடலில் ஏறி, தெளிவாக 'இவளால் இவன் இப்படி ஆனான்' என உலகறியச் செய்து, உயிர்விடுதலும் பழியேயாகும். அதற்குப் பயந்து வாழ்தலும் அதைவிடப் பழியேயாகும். கையறுதல் - செயலற்று வருந்துதல். துஞ்சுதல்-ஆழ்ந்து உறங்குதல். மா-குதிரை. மடல்-பனை மடல். மறுகு-நாற்சந்தி. தெற்றென-ஊர் அறியத் தெளிவாக.

இப் பாடலில் மூன்று செய்திகள் மனங்கொள்ளத்தக்கன. ஒன்று காமஉணர்வு அல்லது காதலென்பது சிறுபொழுதும் பிரிவறியாதது. எப்பொழுதும் ஒருவரை ஒருவர் நினைந்து வாழ்வது அது. இங்கு பிரிவு அறியாத தன்மை என்பது, ஒருவரை ஒருவர் மறத்தல் இல்லை என்பதே.

இன்றைய நிலையில் மனத்தை அலையவிடும் காதல் - காமம் பற்றியவை நிலையானவை அல்ல. இது நிலையான உணர்வு பற்றியது. மணமுறிவு அல்லது மணமுறிவு அற்றதே உண்மைக் காதல் என்பதை, இவ்வாறு உச்சகட்டக் கற்பனையில் வைத்துப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

ஆங்கிலத்தைக் கற்கையிலும் அயன் மொழியைக் கற்கையிலும், தீங்கனியாம் தாய்த்தமிழை மறத்தல் கூடாது என்ற பாவேந்தர் பாரதிதாசன் கருத்தை இவண் ஒப்புநோக்குக. கூடியிருக்குங் காலத்துப் பொழுதுகள் வருதலும் போதலும் கூடத் தெரிவதில்லை என்பது, உள்ளங்கள் ஒன்றிக் காம இன்பம் நுகர்வதன் உச்சத்தைக் குறிக்கின்றது.

இரண்டு மாலைப்பொழுது பற்றியது. இன்று நகர நாகரிகத்திலும் காலை பகல் எற்பாடு என்பன கடிகாரம் பார்த்தே அறியப்படுகின்றன. இயற்கையுடன் உடனுறைந்து நாமாக

உணரப்படுவன அல்ல. எங்கோ மலையடிவாரத்தில், சின்னஞ் சிறிய ஊரில், குடிசைவாழ் காதலரிடம் இம் மாலைப்பொழுது வந்து பிரிவுத் துன்பத்தை மிகுவிக்கும். இதற்கு முற்கால நிலைபற்றிய உணர்வு இருந்தால்தான், பாட்டுப் பொருள் தெளிவுபடும். மேலும் முன்பு பருவம், பொழுதுகளை நம் முன்னோர் வரையறுத்தமை பற்றிய தெளிவு வேண்டும்.

அவர்கள் ஓராண்டிற்குட்பட்ட பருவங்கள் எனப்படும் பெரும்பொழுதுகளையும் ஆறாகப் பகுத்தனர்; ஒரு நாளிற்குட் பட்ட சிறுபொழுதுகளையும் ஆறாகப் பகுத்து வைத்தனர்.

பருவங்கள்: கார்காலம், கூதிர்காலம் (நான்கு மாதங்கள். இவை மழைக்காலம்.) முன்பனி, பின்பனிக் காலம் (நான்கு மாதங்கள். பனிக்காலம்). இளவேனில், முதுவேனில் (நான்கு மாதங்கள். இவை கோடைக்காலம்). ஆவணி, புரட்டாதி தொடங்கி இரண்டிரண்டு மாதங்களாய் ஆறு பெரும்பொழுதுகள் அல்லது பருவங்கள்.

அதுபோலவேதான் சிறுபொழுதும். காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு அல்லது சாயுங்காலம். மாலை, யாமம், வைகறை. ஏற்பாடு - சூரியன் படும், மறையும் நேரம். சாயுங்காலம். எல்-சூரியன். முன்பு மாலை என்பது முன்னிரவு (மாலை 6 மணி முதல் 10 வரை). காலப்போக்கில் வைகறையும் விடிகாலையும் ஒன்றுபோலவும் ஏற்பாடும் மாலையும் ஒன்றுபோலவும் உணரப்பட்டுப் பாடல்களில் வரும் வருணனைகளில் இடம் பெற்றாலும் ஆறு பிரிவு என்பதில் மாற்றமில்லை.

இடைக்காலத்தில் இதைக் 'கைவகைச் சிறுபொழுது ஐவகைத் தாகும்' என்று, இப்பாடலில் ஏற்பாடு பிரித்துக் கூறப்படாததை வைத்துக் குழப்பிவிட்டனர். அது தவறு. பாடலின் நடைக்கேற்ப ஒரு பொழுது விடப்படினும் அதையும் சேர்த்துப் பொருள்கொள்வதே முறையாகும்.

மடலேறுதல் என்பது மிகப் பழங்கால மரபு. தழையுடை., வெறியாட்டு, நடுகல் போல்வன கற்கால மனித வாழ்வு தொட்டு வருவன. காதலில் தோல்வி ஏற்பட்டால் ஆடவன் தற்கொலை செய்துகொள்ள முயல்வது போன்றதிது. பனங்கறுக்கால் குதிரைபோல் செய்து, அரளி, எருக்கம்பூ மாலை போன்றவற்றை அணிந்துகொண்டு, கையில் தான் காதலித்த பெண்ணின் படம், பெயரை எழுதி வைத்துக்கொண்டு, நாற்சந்தியில் அதனை இழுக்கச் செய்வான். பனங்கறுக்கால் உடல் அறுபட்டு, இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட இறப்பான். இதற்கு முயல்வது அச்சுறுத்துவதாகும். இதை அறிந்த பெற்றோர் தம் பெண்ணைத் தர இரக்கப்பட்டு முன் வரலாம்; ஊரார் சேர்த்துவைக்க நடுவே பேசிக் காப்பாற்ற முயலலாம். இது மிகப் பழைய மரபு. சங்கப் பாடல்களில் மடலேறுவதாக அச்சுறுத்தும் பாடல்களே காணப்படுகின்றன.

இவை யாவும் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற நிலை நோக்கியவை; காதலின் அழுத்தமான உறவை வலியுறுத்துபவை; தீர அனுபவித்து, பிறகு அதிலிருந்து விடுபடுவதே இயற்கைக்கு உகந்தது என்பது தமிழர் மரபு.

பல்லி சொல்லும் பலன்

பல்லி சொல்லும் பலனிலிருந்து, விரிச்சி என நற்சொல் (அசாரீரி) கேட்டல்வரை, நூற்றுக்கணக்கான நிமித்தங்களில் தமிழர்கள் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். 'பல்லியும் பாங்கொற்று இசைத்தது' என மனஅமைதி தேடுவதுண்டு. இங்கு பல்லி முதலான உயிரினமும் பயிரினமுமே முன்பு காதலர்களிடம் பாலுணர்வைத் தூண்டும் கருவிகளாக இருந்தன.

இன்று இத் தூண்டுதல் சீரழிந்து கிடக்கிறது. திரைப் படம், தொலைக்காட்சி எல்லாம் மாந்தரை, விலங்குகளின் நிலைக்குத் திசைதிருப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன.

மானுட வாழ்வில் உயர்வுந்தல், தொழிலுந்தல், திறனுந்தல் எனப் பலவும் தேவைப்படுவன. மாந்தனிடம் மங்கிக் கிடக்கும் இம் மனவுணர்வுகள், சூழ்நிலைகளால் உந்துதல் பெற்றுப் பொங்கி வெளிப்படுகின்றன. உயர்வை நோக்கிய சிந்தனைகள், பிறர் திறன்கண்டு தானும் வளர எண்ணுவன என இவை பலவாகும். இவைபோல, இயல்பான உடல்சார்ந்த காம உணர்வுடையவனாயினும், அவன் பிரிவில் மனைவியை அடைய எண்ணுமாறு, சிலபல பாலுந்தல் காட்சிகள் அன்று நிகழ்ந்தன. இவை படச்சுருள்கள் போல், பதிவுசெய்யப்பட்டிருப்பதை 'இறைச்சி' என்ற கோட்பாடு என்பார் தொல்காப்பியர்.

தலைமகன் பொருள் தேடச் சென்றான். அதிலேயே ஈடுபட்டுத் திரும்ப நாளாயிற்று. தலைவி ஆற்றாது வருந்துகின்றாள். தோழி, தலைவனுக்கு உன்னைப் பற்றிய எண்ணம் வரும்; அவன் சென்ற காடே உன்னை நினைப்பூட்டும். அதனால் விரைவில் திரும்புவான். வருந்தாதே என்று கூறுகிறாள்.

உள்ளார் கொல்லோ தோழி! கள்வர்தம்
பொன்புனை பகழி செப்பம் கொண்மார்
உகிர்நுதி புரட்டும் ஓசை போலச்
செங்காற் பல்லி தன்துணை பயிரும்
அங்காற் கள்ளியங் காடிநற் தோரே (16)

“தோழி! வழிப்பறி செய்யும் கள்வர்கள், தம் நீண்ட நக நுனியில், இரும்பாற்செய்த அம்பினைக் கூர்மையாக்குவதற்காக, அதனை வைத்துத் தீட்டும்போது ஒருவித ஓசை தோன்றும். அதுபோல செங்காற் பல்லி தன் பெண்பல்லியைக் கூடுதற் பொருட்டு ‘இச்சிச்சு’ என ஒலி எழுப்பி அழைப்பது கேட்கும். அப் பல்லிகள் உறையும் கள்ளியங் காட்டைக் கடந்து சென்றவர், அவ் ஓசைகேட்டதும் உன் நினைவு வாராதிருப்பாரோ? வந்து விடுவார்! ஆறுதல் கொள்!” என்பது தோழி கூற்று. (பொன்-இரும்பொன், இரும்பு. பகழி-அம்பு. உகிர்-நகம். பயிர்தல்-கூடும் விருப்புடன் கத்துதல்.)

இதில் ஒரு மனநிலை பதிவாகி இருக்கிறது. 'இச்சு இச்சு' என்று அப்படியும் இப்படியும் தீட்டும் ஓசையும் பல்லி மாறி மாறி விடாமல் ஒலிக்கும் ஓசையும் ஒத்துள்ளன. அவ் ஓசை செவியில் விழுந்தோறும், பல்லிகள் ஒன்றை ஒன்று அழைக்கும் நினைவு வருகிறது. பயிர்தல் - இணை விழைச்சோடு அழைத்தலையே பெரிதும் குறிக்கும்.

பூவிழும் ஓசையிலும் பொலிந்தது காதல்

அவன் இரவிலே வர ஆசைப்பட்டான். தோழிக்கும் உடன்பாடுதான். ஆயினும் இரவிலே உறங்கிவிட்டால் என் செய்வது? ஆனாலும் இதிலும் ஓர் உளவியல் என்னவென்றால், 'உள்ளத்தில் நல்ல உள்ளம் உறங்காது', என்பதுதான் அது.

கொன்ஊர் துஞ்சினும் யாம்துஞ் சலமே

எம்இல் அயலது ஏழில் உம்பர்

மயிலடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி

அணிமிகு மென்கொம்பு ஊழ்த்த

மணிமருள் பூவின் பாடுநனி கேட்டே (138)

தலைவ! எம் ஊர்க்குப் பக்கத்தே ஏழில் குன்றம் உளது. அதன் மேலே நொச்சிமரங்கள் உள்ளன. அவற்றின் இலைகள் மயிலின் காலடி போல, கவர்த்தனவாய் இருக்கும். அதில் கரிய பூங்கொத்துக்கள் உள. அழகுமிகும் மெல்லிய கிளைகளில், நன்கு முதிர்ந்த நீலமணி போலும் பூக்கள் கீழே உதிர்ந்துவிழும் ஓசை, நள்ளிரவில் எங்கட்கு நன்கு கேட்கும். அதனால் பெரிய ஊரே ஆழ்ந்து உறங்கினும் நாங்கள் உறங்க மாட்டோம்! (கொன்-பெரிய. துஞ்சுதல்-ஆழ்ந்து உறங்குதல். உம்பர்-மேலே. மா-கரிய. குரல்-கொத்தான பூக்கள். ஊழ்த்த - கிளைகளில் பூத்து முதிர்ந்ததால் உதிரும். மணி - நீலமணிபோலும் நிறம். பாடு - ஓசை, பூவிழும் ஓசை.)

மணிஒலி கேட்டு மயங்கும் நெஞ்சம்

தலைவன் பொருள்தேடப் பிரிந்தவன் திரும்பக் காலத் தாழ்வானது. தலைவி பிரிவுத் துயரால் வாடுகிறாள். தன் துன்பத்தைத் தோழியுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறாள்.

பழங்காலத்தில் மாட்டுத் தொழுவம், வீடு, தோட்டம் எல்லாம் அருகருகே இருந்தன. தொழுவத்தில் பல பசுக்களும் ஒரு காளையும் கட்டியிருந்தன. சிலபோது நள்ளிரவில் அக் காளை ஒரு பசவிடம் கூட முயல்வதுண்டு. அப்போது அக் காளையின் கழுத்தில் கட்டிய மணி ஒலிக்கும். வீட்டினுள் நன்கு உறங்கிய கணவன் மனைவியரை அது விழிக்க வைத்துவிடும். இதனால் மீண்டும் அரவணைத்துக் கொண்டு உறங்க முயல்வர்.

இப்போது வெளியூர் சென்றுள்ள தலைவனுக்கு இது நினைவில் வாராதா? இந்த ஓர் ஏற்றினது (காளையாடு) ஒருமணிக் குரலை' அவர் அறியாரா? (இந் நினைவு வந்தால் அவர் அங்கே தங்கமாட்டார், விரைவில் திரும்புவார்.)

இது தலைவியின் ஆறுதல்; தோழியிடம் கூறி மன அமைதி தேடுகிறாள்.

நெறிஇருங் கதுப்பொடு பெருந்தோள் நீவிச்
செறிவளை நெகிழ்ச் செய்பொருட்கு அகன்றோர்
அறிவர்கொல் வாழி தோழி! பொறிவரி
வெஞ்சின அரவின் பைந்தலை துமிய
உரவுஉரும் உரறும் அரைஇருள் நடுநாள்
நல்லேறு இயங்குதொ றியம்பும்
பல்லான் தொழுவத்து ஒருமணிக் குரலே

(190)

நெளிநெளியான கரிய கூந்தலையும் பெருந்தோளையும் தடவிக்கொடுத்து, தலைவன் நயமாக நடந்து பிரிந்தான். என்கைகளுக்குச் செறிவாயிருந்த வளையல்கள் நெகிழும்படி,

பொருள்தேடச் சென்றான். (அவன் வருவதாகச் சொன்ன மழைக்காலம் வந்தும் இன்னும் வந்திலன்.)

புள்ளிகளையும் வரிக்கோடுகளையும் உடைய, கடுஞ் சீற்றமுடைய நாகப் பாம்பின் தலை துண்டிக்கும்படி, வலிய இடி பெருமுழக்கம் செய்ய, இரவு நடு யாமத்தில் மழை பொழிகிறது. இடி ஓசையால் விழித்த நல்ல காளைமாடு, (பசுவொன்றைக் கூடும்போது) அசையுந்தோறும், பல பசுக்கள் கட்டியுள்ள தொழுவத்திலிருந்து, ஒரு மணியின் குரல் மட்டும் தனித்து ஒலிப்பது ஏன் என்பதைப் பற்றிய அனுபவத்தை அறியாதவரா அவர்? அதை அறிந்தவரேயாதலால் விரைவில் திரும்புவர் என நம்புகிறேன் தோழி! (நெறி-நெளி. கதுப்பு-கூந்தல். நீவி-தடவி. செய்பொருள் - பொருள்தேடல் (செய்க பொருளை எனும் குறள் காண்க 759) பொறிவரி - பாம்பின் மேலுள்ள புள்ளிகளும் கோடுகளும். துமிய - துண்டிக்க. இடி கேட்டுப் பாம்பு நடுங்கும். உரவு-வலிய. உரும்-இடி. உரறும்-முழக்கமிடும். அரை இருள் நடுநாள்-இரவின் பாதியான நடுச்சாமம். ஏறு-காளைமாடு. ஒரு மணிக்குரல் - ஒரு காளையின் கழுத்தில் கட்டிய ஒரு மணியின் குரல் மட்டும் கேட்பதில், அது பசுவைக் கூடிக் கொண்டிருப்பது உணரப்படுகிறது.)

ஆடையும் மலரே, அணியும் மலரே!

அன்று மக்களின் வாழ்க்கையை மணக்கவைத்தன எல்லாம் மலர்களே. 'அரவுரி அன்ன (பாம்புச் சட்டை போன்ற) அவிர்நூல் கலிங்கம்' எல்லாம் இருந்தாலும், அன்று மகளிர் விரும்பி அணிந்தன, மலர்களை இடையிடையே வைத்துத் தொடுத்த ஆடைகளே. தழையுடைகள் திருமண வாழ்வில் முக்கிய பங்கு வகித்தன. கார்காலத்தில் இடையன் சூடியன எல்லாம், 'சிறிய பசும் முல்லைமலர்களாகவே' இருந்தன. முல்லை மலர் அழகுக்காக மட்டுமல்லாமல் நற்பண்புக்கு, பேரன்புக்கு, நிலைத்த கற்புக்கு எல்லாம் அடையாளமாக விளங்கியது. உடுத்ததும் அணிந்ததும் நறுமணம் விளைத்ததும்

மலர்களாகவே இருந்ததால், மகளிர் ஆடவர் உடல்கூட நறுமணமுடையதாக இருந்தது.

நாரத்தை என்ற நரந்தம்பூ நறுமணம் மிக்கது. அதைச் சூடிக் களைந்த பிறகும் பல நாழிகைக் காலம் கூந்தலும் உடலும் அந் நறுமணம் மாறாதிருந்துளது.

ஆடவர்கள் அழகுக்காக அசோகந்தளிர்களைக் காதுகளில் செருகிக் கொண்டார்கள்.

இருள்சூழ்ந்த, காட்டார்ந்த, இயற்கை வளம் கொட்டிக் கிடந்த இயல்பான சுற்றுச்சூழல் மாகபட வழியில்லை. எங்கும் பசுமை, நறுமணம், மலர்களைப் போன்ற மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு! மாந்தர்கள் தாம் வாழ்மிடம் பற்றியும் பேரரிடும் காரணம் பற்றியும் காதலிக்கும் நெறிமுறை பற்றியும் எல்லாம் மலர்களை வைத்தே தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டனர்.

சங்க காலத் தமிழர் மலர்களோடு கொண்டிருந்த உறவும் பாசமும், சங்கப் பாடல்கள் முழுவதும் இன்றும் மணம்பரப்புகின்றன.

தலைவன் தலைவியைச் சந்தித்து ஒரு திங்களாகிறது. திருமணமான புதிது என்றாலும், தலைவி பொறுத்திருந்ததைத் தோழி பாராட்டினாள். அதற்குத் தலைவி கூறும் காரணம்தான் சிறப்புடையதாகும். தலைவனுடன் ஒருநாள் கூடினாலும், அந் நினைவிலேயே, மாதக்கணக்கில் மனத்தளவில் இன்புற்று வாழலாமாம்.

மட்டம் பெய்த மணிக்கலத்து அன்ன
இட்டுவாய்ச் சுவைய பகுவாய்த் தேரை
தட்டைப் பறையில் சுறங்கும் நாடன்
தொல்லைத் திங்கள் நெடுவெண்ணிலவின்
மணந்தனன் மன்னம் தோளே
இன்றும் முல்லை முகைநாறும்மே (193)

முன்பு நீலமணி போலும் நிறமுடைய குப்பிகளில் மட்டு என்னும் கள்ளை ஊற்றி வைப்பார்களாம். அக்காலத்தில் குன்றுகளில் சிறுசிறு பள்ளங்கள் - சுனைகள் இருந்தன. (இன்று அரசுகள் கையூட்டு வாங்கிக் கொண்டு, சிறிய பெரிய குன்றங்களை எல்லாம் அறுத்தெடுக்க உரிமம் வழங்குகின்றன. பூமித்தாயின் மார்பகங்கள் எனப் போற்றப்பட்ட இக் குன்றுகள் பெரிதும் அழிக்கப்பட்டு, தரைமட்டமாகி வருகின்றன.) இச்சிறு சுனைகள், கள் ஊற்றிய குப்பிகள் போலிருக்க, அதிலுள்ள பிளந்த வாயையுடைய தேரைகள், கிளிகடி கருவியாகிய மூங்கிலால் செய்த தட்டைப் பறை போல ஒலிக்கின்றன. சுழலும் ஓசையுடைய அக்குன்ற நாடன், சென்ற மாதம், முழுநிலவு நாளன்று, தலைவியின் தோளைத் தொட்டுக் கூடினானாம். அது இன்றும் முல்லைப் பூமொட்டுக்கள் அணிந்துகூடிய காரணத்தால், அதன் மணம் ஒருமாதமாகியும் இன்னமும் மாறாது மணக்கின்றதாம் (ஒருநாள் கூடிய நினைவுபற்றிய மகிழ்ச்சியிலேயே ஒரு திங்கள் ஓடிவிட்டது. அந்நினைவே எனக்கு வருத்தம் தராதவாறு, என் நலனைக் காக்கின்றது என்று கூறுகிறாள், தலைவி.) (மட்டு, மட்டம் - கள். கலம் - குப்பி, கிண்ணம் போல்வது. இட்டுவாய், சிறியவாய். மூங்கிலில் செய்து சுழற்றவே அதன் ஒலிகேட்டுப் பறவைகள் ஓடும். தவளைச் சத்தம் அதுபோல் உளது. தொல்லைத் திங்கள் - சென்ற மாதம். நெடுவெண்ணிலவு - முழுநிலவு, 'பெளர்ணமி' என்பர். மணத்தல் - கூடுதல். முல்லைப்பூச் சூடிக் கூடியதன் மணம் இன்றும் மணக்கிறது என்பது நினைவு பற்றியது.)

மட்டம் பெய்த மணிக் கலம், இட்டுவாய்ச் சுனை, நெடுவெண்ணிலவு - இவ்வாறு அரிய தொடர்களாகக் கோத்துப் பாடலைக் கட்டுவதன் அருமை, சங்கப் பாடல்களின் தனிச்சிறப்பு.

மணக்கும் நரந்தம்

நரந்தம், நாரத்தை, நாரத்தம்பழம் நன்கு கனிந்தால், மிக இனிமையாக இருக்கும். அதன் வளர்ச்சி இன்று மிகக் குறைந்து விட்டது. அதன் இலையைத் தொட்டாலே மணக்கும். முற்காலத்தே இறைச்சி உணவுண்பவர்கள், உண்டு முடித்ததும் நாரத்தையின் இலையைக் கையில் போட்டுக் கசக்கிக் கழுவுவர். அதனால் புலால் நாற்றம் போய்விடும். நாரத்தம்பூவைச் சூடினால் அதன் மணம் நீண்ட நேரம் கமழுமாம்.

தோழி திருமணமாகப் போகும் தலைவியிடம், தான் செய்த சிறுசிறு உதவியாலேதான் - தூண்டுதலாலேதான் தலைவிக்கு இது உறுதியாயிற்று என்று மகிழ்வுடன் கூறுகிறாள். சிறுகச் சிறுக அறத்தொடு நின்று, பெற்றோரைச் சம்மதிக்க வைத்தாளாம்.

ஆர்க்ளிறு மிதித்த நீர்திகழ் சிலம்பில்

சூர்நசைந் தனையையாய் நடுங்கல் கண்டே

நரந்தம் நாறும் குவையிருங் கூந்தல்

நிரந்திலங்கு வெண்பல் மடந்தை

பரிந்தனென் அல்லெனோ இறைஇறை யாளே (52)

நாரத்தம்பூ சூடியதால், திரண்ட கரிய கூந்தலில் அதன் மணம் கமழ்கிறது. வெண்பற்கள் வரிசையாக விளங்குகின்றன. இத்தகைய அழகுள்ள தலைவியே! வலிய களிறு மிதித்த பள்ளத்தில் கிடக்கும் நீருள்ள, மலைமீதுள்ள சூரர மகளிரால் பீடிக்கப்பட்டவள் போல, நீ அடிக்கடி நடுக்கமுற்றாய்! அதைக் கண்டு, யான் அவ்வப்போது சிறிது சிறிதாக, உன்பால் பரிவுகொண்டு ஆவன எல்லாம் உதவி வந்தேனல்லவா? (அதாவது பெற்றவருக்கு, அறத்தொடு நின்று திருமணத்திற்கு இசைய வைத்துவிட்டேன்.) மலைமீது யானை மிதித்த பள்ளங்களில் நீர் கிடக்கிறது. பருவம் அடைந்த பெண்கள் உடலில் மாற்றங்கள் உண்டாகும். நிறம் மாறுவர்; வாட்டமுறுவர். இது தெய்வத்தினால் வந்ததோ என்று பெற்றோர் ஐயுறுவர். அவ் வாட்டம் போக்கத் தோழி தான்

முயன்றதாகக் கூறுகிறாள். குவைஇருங் கூந்தல், நிரந்திலங்கு வெண்பல் எனவரும் அடைத் தொடர்கள் பாட்டிற்கு அழகு சேர்க்கின்றன.

அன்பின் உச்சமா, அடிமை மனமா?

அக்காலத் தமிழர்களிடம் நூற்றுக்கணக்கான மூட நம்பிக்கைகள் மலிந்துகிடந்தன. அவற்றுட் சில நன்னம்பிக்கைகளு மாயின. மரங்களில் தெய்வங்கள் உறைவதாக நம்புவது, உலகெங்கும் தொன்றுதொட்டுவரும் பண்பாட்டு மானுடவியலில் ஒரு கூறேயாகும்.

ஊர் நடுவேயுள்ள செங்கடம்பு மரத்தில் தெய்வம் உறைவதாக நம்பிய நிலையில், அதன் அடியில் நின்று காதலன் தன் காதலியிடம் 'உன்னைப் பிரியேன்; பிரியின் உயிர் தரியேன்' என சூளுரைத்தான். இப்போது சொன்ன சொல் தவறியிட்டு அவனைத் தெய்வம் தண்டிக்குமல்லவா?

மன்ற மராஅத்த பேளமுதிர் கடவுள்

கொடியோர்த் தெறாஉம் என்ப யாவதும்

பசைஇப் பசந்தன்று நுதலே

ஞெகிழ ஞெகிழ்ந்தன்று தடமென் தோளே

(87)

கபிலர் பாட்டு இது. மன்றத்தின் நடுவிலுள்ள, செங்கடம்பு மரத்திலிருக்கும் தெய்வம், கொடியவர்களை அழித்துவிடும் என்பார். அவளைக் காதலித்தவன் சொல்தவறியதால் அவனைக் கொடியவன் என்று எண்ணி தெய்வம் அழித்துவிட்டால் என்ன செய்வது? தனக்குத் தீங்கிழைத்தவனேயானாலும் அவனைத் தெய்வம் தண்டிப்பதை அவள் மனம் பொறுக்கவில்லை. அதனால் அவள் தெய்வத்திடம் கும்பிட்டு வேண்டிக் கொள்கிறாள்:

“செங்கடம்ப மரத்திலுள்ள கடவுளே! அவர் சிறிதும் கொடியவர் அல்லர். பின் ஏன் என் நுதல் (நெற்றி) நிறம் மாறிப் பசந்தது என்றால், அது தானாகப் பசலை நிறத்தையடைய

விரும்பி அவ்வாறானது. என் அகன்ற மெல்லிய தோளும் தானே மெலிய நினைத்து மெலிந்து போனது!" (எனவே அவரை ஒன்றும் செய்துவிடாதே என்பது கருத்து.)

ஒரு உருசியக் கதை நினைவுக்கு வருகிறது. அவனோ குடிகாரன். தன் காதலியை இரத்தம் கசியக் கசிய அடிக்கின்றான். எவ்வளவு அடித்தாலும், அழுது புரண்டாலும் மீண்டும் மீண்டும் அவள் அவனையே நேசிக்கின்றாள்.

எனவேதான் இத்தகைய உழுவலன்பை, அன்பின் உச்சம் எனப் போற்றுவதா? அடிமையின் சின்னம் எனத் தூற்றுவதா? - என்ற ஐயம் எழுகின்றது.

ஆனால் ஆணோ, பெண்ணோ இப்படியும் அன்புடைய சிலர் உலகில் வாழ்கிறார்கள் என்பது மட்டும் உறுதி.

காதலும்

கடவுள் பத்திமையும்

கடவுள்மாட்டுக் காட்டும் அன்பில்; தன்னை இழக்கும் - தன்னையே ஒப்படைக்கும் 'சரணாகதித் தத்துவம்' என ஒன்றைக் கூறுவர். இனைய உள்ளன்போடு நினைப்பதைப் போற்றுவர். அத்திசை நோக்கித் தொழுவதிலும் இன்பம் காண்பர். இறைவன் செய்யும் சோதனைகளையும் பொறுத்துக் கொள்வர்.

உள்ளம் ஒன்றிய காதலும் அத்தகையதே. இதில் ஆண், பெண் அடிமை பேசல், 'சதை வணிக' நினைவினர்க்குப் பொருந்தலாம். உண்மை அன்பிற்குப் பொருந்தாது.

தலைவன் திருமணம் செய்ய வர வேண்டியவன், வரக் காலத் தாழ்வானது. இதனால் தலைவிக்கு ஆற்றாமைதான். ஆயினும் அவன்மீது ஆராத காதலும் நம்பிக்கையுமுடைய அவளுக்கு, பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் பொறுமை தோன்றியது. அதனால், 'உனக்கு இது வருத்தமாக இல்லையா?'

என்று கேட்ட தோழிக்கு, தலைவி தான் பொறுத்துக்கொள்ள முயல்வதை விளக்குகிறாள்:

இனமயில் அகவும் மரம்பயில்கானத்து
நரைமுக ஊகம் பார்ப்பொடு பனிப்ப
படுமழை பொழிந்த சாரல் அவர்நாட்டுக்
குன்றம் நோக்கினென் தோழி!
பண்டை யற்றோ கண்டிசின் நுதலே? (249)

தோழி! கூட்டமாக இருக்கும் மயில்கள் அகவும் மரங்கள் நிறைந்த காட்டில், வெளுத்த முகத்தையுடைய கருங்குரங்கு தன் குட்டியுடன் நடுங்கும்படி பெருமழை கொட்டிய மலைச் சாரலையுடையதாய், அதோ தெரியும் அவர்நாட்டுக் குன்றத்தைப் பார்த்ததும், அவரைப் பார்த்தது போலவே மகிழ்ந்தேன். இப்போது என் நெற்றி, பசலைநோய் நீங்கி, பழைய பொலிவைப் பெற்று விட்டதா? பார்ப்பாயாக!

உற்ற நண்பர் சிலரைப் பிரிந்தபோது, அவர் பயன்படுத்திய பொருளைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆறுதலடைவது ஓர் உளவியல். தலைவனின் குன்றத்தை நோக்கியதும், நெற்றி பழைய நல்ல நிலையை அடைந்துவிட்டதாகக் கூறுவது, விரைவு பற்றியது மட்டுமன்றி, ஆறுதல் பற்றியதுமாகும்.

உலகம் பலவகை

காதல் அதில் ஒரு தனிவகை

உலகில் இருளும் ஒளியும் துன்பமும் இன்பமும் குறையும் நிறையும் கலந்தே காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் வரும் அகத்திணைப் பாடல்கள், அக்கால உலக வழக்கைப் பார்த்து, நாடக வடிவப்படுத்திப் புனைந்தவை. அதில் கூடிமகிழ்தல் பற்றியவை குறைவு; பிரிவில் வருந்துபவை மிகுதி. நிறையுடையன சில; குறைகளைப் புனைவன பல. அவற்றைப் புனைந்துள்ள விதம்; எடுத்துக் கூறியுள்ள முறை என இவைதான் இலக்கிய இன்பம் தருகின்றன. குறை களைந்து, நிறைநோக்கிச்

செலுத்தும் விதத்தில் அவை பாடப் பெற்றிருப்பதால் மட்டுமே மாணுட விழுமியம் காப்பாற்றப்படுகிறது.

எடுத்துக்காட்டிற்கு, களவுத் தொடர்பான அனைத்துப் பாடல்களும் மறைவாகக் கொள்ளும் காதலைப் புனைவன வாயினும், அவை பெரும்பகுதி கற்பை நோக்கியனவாகவே இருக்கும்; வரைவுக்கு வற்புறுத்துதல், வரைவுக்குத் தூண்டுதல் என இவ்வாறுதான் அமைந்திருக்கும். பரத்தையருடன் ஆடிப்பாடிக் கூத்தடிப்பது பற்றியனவும், அதனை இழிவுபடுத்தும் பார்வையுடன் பாடப்பட்டிருக்கும்; பரத்தைமை வாழ்வுடைய தலைவன் பலவாறு கண்டிக்கப்படுவதை, அங்கதமாக நகையாடி இடித்துக் கூறப்படுவதையே காண்கிறோம்.

ஒரு தலைவி கூற்று. தலைவன் பரத்தையர் வீடுபோய்த் திரும்பியவன், தன் மனைவியுடன் இருக்கின்றான். பிரிந்தபோது வருந்திய மனைவி, இப்போது தன்னருகே அன்புடையவன் போல் வந்திருக்கும் தலைவனிடம், அவன் மனத்தில் படும்படி பேசுகிறாள்.

அணிற்பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து

மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப!

இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்

நீ ஆகியர் என் கணவனை

யான் ஆகியர்நின் நெஞ்சநேர்பவளே (49)

அணிலின் பல்போன்ற முட்களையுடைய, மகரந்தம் முதிர்ந்த முள்ளிச் செடிகளையும் நீலமணி போலும் நிறமுடைய பரந்த நீர்ப்பரப்பைக் கொண்ட கடற்கரைக்குத் தலைவனே! இப்பிறவி போய் மறுபிறவி வருமாயினும் நீயே என் கணவனாக ஆகுக! யான் உன் நெஞ்சுக்கு உகந்தவளாக ஆகுக!

இவ்வாறு கூறியதன் உட்கருத்து, இப்பிறப்பில் யான் மனைவியாக இருந்தும், பரத்தையரே உன் மனத்திற்கு உகந்தவர்களாக உள்ளனர். மறுபிறவியிலாவது, மனைவியாக

மட்டுமன்றி, உன் மனத்திற்கு உகந்தவளாகவும் யான் ஆகுமாறு விரும்புகின்றேன். 'நீயாகியார் என் கணவனை', எனக் கூறியவள், 'யான் ஆகியார் நின் மனைவி' எனக் கூறியிருக்கலாமல்லவா? பாடலில் 'நெஞ்சநேர்பவளாக' ஆகுக என வேண்டியதிலேதான், குறிப்பால் தலைவன் மனத்தில் பதியும்படி கூறிய அக்கருத்து அடங்கியுள்ளது.

நற்றிணையில் இதுபோல் மறுபிறவி பற்றிய பாடல் ஒன்று வருகிறது. ஒப்புமைக்காக ஒரு சிறிது பார்ப்போம்.

தலைவன் தொழில் கருதிப் பிரிந்தவன் திரும்பிவரக் காலங்கடந்து போனது. நெடுங்காலம் காத்திருந்து, பிரிவால் வாடிய தலைவி சாவின் எல்லைக்கே போவது போன்ற நிலை. அப்போது தோழி ஆறுதல் கூறுகிறாள். அதற்குத் தலைவி, 'சாவின் எல்லையில் இருக்கும் நான், அதற்காக அஞ்சவில்லை. ஒருவேளை நான் சாக நேர்ந்தால், மறுபிறவி எங்கு, எவ்வாறு அமையுமோ? அவ்வாறு மாறிஅமைந்தால், 'காதலனை மறக்க நேருமே' என அதற்காக அஞ்சுகிறேன். எங்ஙனமாயினும் அவர் வருவார் என இன்னமும் நம்பி ஆற்றிஇருக்க முயல்வேன், என்று கூறுகிறாள்.

யாங்காகுவென்கொல் யானே ஈங்கோ
சாதல் அஞ்சேன், அஞ்சவல் சாவின்
பிறப்புப் பிறிதாகுவது ஆயின்
மறக்குவென்கொல்என் காதலன் எனவே (397)

(எனக்கு என்ன ஆகுமோ, அறியேன். இப்போது நான் சாவதற்கு அஞ்சவில்லை; ஒருவேளை அவ்வாறு சாக நேர்ந்தால், வேறுஐயறிவுடைய விலங்கு, பறவை என ஏதேனும் ஒரு பிறப்பாய்ப் பிறக்க நேர்ந்துவிட்டால், என் காதலனை மறக்கநேருமோ என அதற்காக அஞ்சுகின்றேன்.)

உண்மையான அன்பு, உறுதியாக அன்பையே விளைவிக்கும். நம்பிக்கை வீண்போகாது.

நம் குடும்ப மரபு ஒரு நந்தா விளக்கு

கோயில்களில் முற்காலங்களில் கருவறையிலும் பிற இடங்களிலும் எண்ணெய் விளக்குப் போட அறக்கொடைகள் (மானியங்கள்) நிறுவினர். கல்வெட்டுக்களால் இதை அறியலாம். காலந்தோறும் நாள் தவறாமல் போட என்று இதை நிறுவுவர்.

நம் நாட்டுக் குடும்பக் கட்டமைப்பும் நந்தா விளக்குப் போன்றதே. காதல் கொண்டு, திருமணமாகி, குழந்தைகள் பெற்றதும் ஒரு கணவன் தன் மனைவியிடம் வெறுப்புக் காட்டி வேறு 'ஒன்று' தேடுவது சிலரிடம் இருந்த தீய பழக்கம். இன்று அதைவிடக் கொடுமை அடிக்கடி 'மாற்றுத்' தேடுவதாகும். ஆண்களிடம் மட்டுமன்றி, இது பெண்களிடமும் பரவிவருகிறது.

வேம்பங்காயும் வெல்லக் கட்டியும்

ஒரு கணவன் மணம்செய்த புதிதில், தன் மனைவி சமைத்த உணவு, ஒரு மாதிரியாக இருந்தும், 'இனிது இனிது' என உண்டான். அதைக் கேட்ட அவள் முகம் நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தது.

பிறிதொரு கணவனும் அவ்வாறுதான் முதலில் இருந்தான். அவள் தொட்டதெல்லாம் பொன் என்றான்; அவள் சமைத்த தெல்லாம் அமிழ்தம் என்றான். அளவுகடந்து அவள்வயப்பட்டு அன்பைப் பொழிந்தான். என்ன ஆயிற்று? குழந்தைகள் பிறந்து, குடும்பம் வளர்ந்தபின், அவன் பரத்தையரை நாடலானான். அதனால் அவளிடம் முகத்தை மாறவைத்துக் கொண்டு வெறுப்புடன் நடந்தான். அவள் தொட்டதெல்லாம் வீண் என்றான். அவள் தந்ததை எல்லாம் வெறுப்புடன் வாங்கி வீண்பழி பேசினான். தோழி, இதைச் சுட்டிக்காட்டி, அவனுக்குப் புத்தி வராதா என்ற ஏக்கத்துடன் பேசுகின்றாள்.

வேம்பின் பைங்காய்என் தோழி தரினே

தேம்பூங் கட்டி என்றனீர், இனியே

பாரி பறம்பில் பனிச்சனைத் தெண்ணீர்

தைஇத் திங்கள் தண்ணிய தரினும்

‘வெய்ய, உவர்க்கும்’ என்றனார்

ஐய அற்றால் அன்பின் பாலே

(196)

முன்பு களவுக் காலத்தில், காதல்கொண்ட தொடக்க நாட்களில் எந்தோழி வேம்பின் பச்சைக் காயைத் தந்தாலும் அதை வாங்கி மென்றுதின்று, ‘இனிய மணமுள்ள வெல்லக்கட்டி’ என்று அதைப் புகழ்ந்தீர்! ஐயனே! இப்பொழுது, குழந்தைகள் பிறந்து, குடும்பம் பெரிதான இன்று, பாரியின் புறம்பு மலையிலுள்ள சுனைகளின் தெளிந்த இனிய குளிர்ந்த நீரை, தைமாதத்தில் அதற்குரிய குளிர்ச்சியுடன் தந்தாலும் ‘வெப்பமாக இருக்கிறது, உவர்க்கிறது’ என்றெல்லாம் வெறுத்துப் பேசுகிறீர்! உலகில் அன்பின் தன்மை அத்தகையதுதான் போலும்!

முன்பு ‘காமம்’ இன்ன தன்மைத்து என விளக்கிய பாடல்களைப் பாடிய அதே மிளைக் கந்தன் என்ற புலவரே, அன்பின் தன்மை இப்படியும் ஆகுமென்பதைச் சுட்டிக்காட்டி விளக்கியுள்ளார்.

முன்பும் குறைகள் இருந்தன. படைப்புக்கலைகள் குறைகளைய வழிகாட்டின. குடிப்பவர் இருந்தனர். ஆயினும் குடிப்பது ஒரு குறையே என நாணினர். இன்றும் குறைகள் உள்ளன. படைப்புக்கலைகளும் ஊடகங்களும் இக் குறைகளையே மிகுத்துக் காட்டி, உலகத்தை இழிவுநோக்கிச் செலுத்தி அழிய வழிகாட்டுகின்றன.

இன்பம் எது? துன்பம் எது?

தமிழ்ச் சொற்கள் மிகு சிறப்புடையன. பிறப்பு இறப்பு - இரண்டிற்கும் அதிக வேறுபாடு இல்லாதது போன்று ஒற்றுமை ஒலி. இன்பம் துன்பம் - இரண்டும் ஒன்றினுள் ஒன்றுளது போன்ற சொல்லமைப்பு. நன்மை x தின்மை (தீமை). வாழ்நாள் x வீழ்நாள். நனவு x கனவு. இவ்வாறு எண்ணிக் கொண்டே போகலாம்.

கபிலர் பாடல் ஒன்று. அவர் பாரியின் நண்பர். மூவேந்தரும் பாரியைப் பகைத்துப் போர் தொடுத்து, பல ஆண்டுகள் பறம்புமலையை முற்றுகையிட்டு, எல்லையற்ற துன்பம் தந்தபோதும் கபிலர் பாரியைக் கைவிட்டு ஓடினாரல்லர். அந் நட்பால் ஏற்பட்ட துன்பங்களை எல்லாம் இன்பமாக ஏற்றுக் கொண்ட, புலனழுக்கற்ற அந்தணாளர் அவர்.

அவர் பாடலில் வரும் தலைவன் ஒருவன் தலைவியைப் பிரிந்து நெடுநாளாயிற்று. அதனால் தலைவி பிரிவுத்துன்பம் தாங்காது வருந்தி மெலிந்து போனாள். இதைக் கண்ட தோழி, தலைவியிடம் இத் தலைவனால் நமக்கு எவ்வளவு துன்பம் பார்த்தாயா என்று வருந்திப் பேசினாள். தலைவிக்கோ தலைவன்சூடிய விரைவில் வருவான் என்ற நம்பிக்கை. அதனால் தலைவி இதுநாள் வரை பட்ட துன்பத்தை, இன்பம் என்றே சொல்லி, தோழிக்கும் ஆறுதலாகக் கூறுகிறாள்.

கறிவளர் அடுக்கத்து ஆங்கண் முறிஅருந்து
குரங்கு ஒருங்கிருக்கும் பெருங்கல் நாடன்
இனியன் ஆகலின், இனத்தின் இயன்ற
இன்னாமையினும் இனிதோ
இனிதெனப் படுஉம் புத்தேள் நாடே (288)

பரிசுக்குக் கொடிகள் வளர்கின்ற மலையடுக்கம்; அங்கே குரங்குகள் கூட்டம் கூட்டமாக இருக்கின்றன.

பெருங்கல் நாட னாகிய தலைவனது மலைமீதுள்ள முற்றிய தளர்களை மென்று தின்று கொண்டிருக்கின்றன.

அவன் இனியவனே. ஏதோ காரணத்தால் காலம் தாழ்த்திருக்கிறது. உறுதியாக வந்துவிடுவான். இவ்வாறு நம்பிக்கையோடு பேசும் தலைவி, தோழியைப் பார்த்துக் கேட்கும் ஒரு கேள்விதான் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது.

- - இனத்தின் இயன்ற
இன்னாமையினும் இனிதோ
இனிதெனப் படுஉம் புத்தேள் நாடே?

நமக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் காரணமாக, நாம் படும் துன்பத்தைக் காட்டிலும், இனிது எனச் சொல்லப்படுகின்ற அச் 'சொர்க்கவுலகம்', தருவது இதைவிட இனிதாகுமோ?

குழந்தைக்காக, அதை வளர்க்கப் பாடுபடும் தாய், தன் துணைவி விபத்தொன்றால் ஊனப்பட அவளைக் கடைசிவரை காப்பாற்ற முயலும் உண்மையுள்ள ஒரு கணவன் ஆக இவர்களைப் போல்பவர்கள் எல்லாம் அவற்றைத் துன்பம் எனக் கருதுவார்களா? அவர்கள் உள்ளுள் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை உண்டா? ஒருவருக்கு உதவும்போது, உதவுபவன் அவ்வாறு உதவக்கிடத்த வாய்ப்பை, ஒரு பெரும் பேறாகக் கருதுகின்றானே? அதுவல்லவா இன்பம்!

இதைவிடத் துறக்க இன்பம் என்னடா இன்பம் என்று கேட்கிறது, சங்கப் பாடல். இது தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சாறு. பாரி வள்ளலுக்காகத் துன்பப்பட்டதை எல்லாம் இன்பமாக எடுத்துக் கொண்ட கபிலரின் தன் அனுபவ உணர்வுமல்லவா இதில் தொனிக்கிறது!

KARPAGAM
UNIVERSITY
(Under Section 3 of UGC Act 1956)

கற்பகம் பல்கலைக் கழகம்

ஈச்சநாரி அஞ்சல், கோயம்புத்தூர் 641 021

செவ்விலக்கியக் களப் பயிற்சித் தொடர்
Training in Classical Thamizh Literature

சான்றிதழ் வகுப்பு
Certificate Course

மாண்புமிகு 'கலைஞர்' அவர்களின் அரிய
முயற்சியால், இந்திய நடுவணரசு நம்
அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மொழியை
செவ்வியற் செம்மொழி

Classical Language

என, திருவள்ளூர்வராண்டு ௨௦௦௩ ரு (12.10.2004)
அன்று அறிவித்தது.

- ★ இது தமிழுக்கு வாய்த்துள்ள - சோழப்பேரரசுக் காலத்துக்கு அடுத்த -
இரண்டாம் மறுமலர்ச்சிக் காலம்.
- ★ இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தமிழராகப் பிறந்த
ஒவ்வொருவரும், தமிழ்ச் செவ்விலக்கிய அறிமுகம் பெற
வேண்டும்.
- ★ மிக எளிய இனிய புதிய முறையில், தமிழண்ணல் எழுதும் சிறு
நூல்கள், முதற்கண் பயிற்சிக்கான அறிமுக நூல்களாகும்.
- ★ இது இருமொழிப் பயிற்சியாக (தமிழ், ஆங்கிலம்) வளரும்.
ஆர்வமுடைய மையங்கள் அனைத்திலும் நடத்தப்பெறும்.
உலகளாவிய நிலையில் அஞ்சல்வழி, கணினி வழிகளிலும்
கற்பிக்கப்பெறும்.

தொடர்பு கொள்க

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
கற்பகம் பல்கலைக் கழகம்
கோயம்புத்தூர் 641 021

தமிழண்ணல்
ஏரகம், சதாசிவநகர்
முதன்மைச் சாலை
மதுரை 625 020